

зани с колорита и уникалността на славянските характери, в нашия случай на българския или на този от балканските страни. Става въпрос за специално подчертаното влияние и въздействие в това отношение на липсата на съсловно, аристократично йерархизирано и преферирано възпитание на отделните прослойки, формиращи конкретните славянски народи. Именно липсата на релефно очертана социална стратификация, на капсулирана и дистанцирана от огромните народни маси прослойка във върховете на държавно субординираната структурираност е предпоставяла и стимулирала и произхода и функционирането „на пълни обороти“ сред въпросните славянски народи на особен демократичен патос, на свободолюбие и свободомислие, на неутолими егалитаристки по своя дух ценностно-нормативни ориентации и поведенски стереотипи. И още нещо, което Леонтиев приписва в „грешния характер“ на българския характер – то е свързано с онази историческа (повече или по-малко зрима) специфичност у българския народ за известно инструментализиране на религиозно-верския компонент, експлоатиране на неговата потенция и функционален капацитет в служба на други, невинаги религиозно-верски потребности, интереси и цели, например на политическите, на социално-историческите и др. под. Именно тази „прагматичност“ при употребата на религията от страна на балканските славяни за разлика от дълбоко мистичното чувство и маниерност на експлоатирането и екзистирането във и чрез нея – религията, например от страна на русите и поляците, според Леонтиев е в основата на съществената пречка, на една от фундаменталните прегради за това реално да съществува славянство (като географско, социално-етнично и пр. образувание), но да е поставен под въпрос славизмът като монолитна стратегическа духовна интенция на всички славяни, криеща корените си в религиозната преданост и общност, в поставянето на всякакви светски, социални и исторически потребности и интереси под общия знаменател на християнско православното, славянско уникалното историческо присъствие.

Може само да се предполага, че тъкмо липсата на релефно очертано вертикализиране (съсловно-аристократично и дънно-народно с хоризонтален и закрепостен характер) и структуриране на социалното пространство вероятно е била позната на ромите. Не-